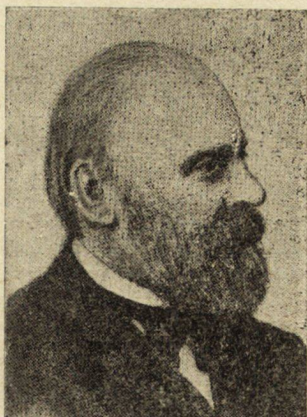

течение на времето, обемътъ се увеличава съ нѣколко рефрена и репризи. Този старъ видъ Б. постепенно изчезва, поради това, че инструменталниятъ танцъ постоянно измѣня танцовата пѣсень. Съвремената Б. е композиция въ свободна форма и образуване на темитъ на текстъ съ сжщото име — за соловъ гласъ, (а сжщо и за хоръ), съ клавиръ или оркестъръ, имаща лирико-епически характеръ. Първитъ майстори на Б., въ равна строфна форма, въ нѣмско сж: Цумстеегъ и Льове; а Шубертъ и Шуманъ, сжщо поставиха въ музика много отъ баладитъ на Шилера, Гьоте, Уландъ, и др. нѣмски поети. Б. преминава като съставна часть и на операта — особно на французската (Въ „Фаустъ“ — Б. на Тулския кралъ). Б. се наричатъ сжщо и чисто инструментални пиеси, въ свободна форма и патетиченъ стиль — най-вече за пиано. Шопенъ е писалъ четири Б. за пиано: ор. 23, 38, 47 и 52. Брамсъ ор. 10, Габриелъ Форте — една съ оркестъръ. Има сжщо Б. и за оркестъръ. Отъ нашитъ компонисти Б. сж писали: Добри Христовъ — „Царъ Самъ илъ“ на Кир. Христовъ текстъ, за соловъ гласъ и пиано и Панчо Владигеровъ — „Лудъ-Гидия“ на текстъ отъ Пенчо Славейковъ за сжщото.

1 Балакиревъ, Милий Алексеевичъ — виденъ руски компонистъ, пианистъ и диригентъ, род. 2 ян. 1837 въ Нижни-Новгородъ, умр. 28 май 1910 въ Петербургъ; училъ естествени науки въ Казанския университетъ. Самоукъ, отличенъ пианистъ, съ отиването си 1855 въ Петербургъ, Б. попада въ кръжеца на Глинка и Даргомижки — заедно съ Бородинъ, Мусоргски, Римски Корсаковъ и Кюи. Следъ смъртта на Глинка, чиито зъвети за национално направление петимата възприематъ, постепенно тази петорка се обособява въ самостоятна група, известна подъ името „Нова руска школа“, или „Могучая кучка“, както подигравателно сж я наричали. Повлияни отъ Листа и Вагнера, и отъ часть отъ Шумана, хора съ самобитни дарования, петорката гласва руската музика въ цвѣтущо развитие. Душа и неинъ водителъ е билъ Б. Въ форма на приятелски разговори, той е посещавалъ своитъ

другари — сжщо като него дилетанти, въ законитъ на музикалната теория — главно хармония и контрапунктъ. Тѣй тѣзи любители, по-

Милий Балакиревъ

магащи си и неуклонно следвайки своя идеалъ, създаватъ новото направление въ руската музика. Като практически деятель, Б. сжщо има голѣми заслуги, главно съ основанитъ и дирижирани отъ него „свободни концерти“, както и съ продължително ръководене симфоническитъ такива на Императорското руско музикално общество, и съ събирането, хармонизирането и изследването на руската народна пѣсень. Като директоръ на Придворната пѣвческа капела, Б. очиства отъ пакостната рутина и наслоилитъ се въ нея лоши порядъци и я издига до стѣпалото на първокласенъ художественъ и учебенъ институтъ. Творчеството на Б. не е голѣмо: 2 симфонии, „Шопенова сюита“, симфоничнитъ поеми „Въ Чехия“ и „Тамара“, нѣколко увертури. Фантазия върху руски теми — за оркестъръ; музика къмъ „Кралъ Лиръ“, клавирна музика, пѣсни и др.. Прочута съ своята красота и техническа трудность е ориенталската фантазия „Исламей“.